

Чертог сіяв

Михайло Старицький

Чертог сіяв... Вона на сцені грала
Й веселістю легурною няла
Людські серця, – аж гоготіла зала...
А там десь геть її дочка мала
В гарячці злій без пам'яті металась
На проханих, нежалісних руках...
А ненька тут на сцені побивалась,
Ховаючи зусильно в серці жах.
Запроданка! Що ж діять у неволі?
А кат-правець на сльози не вважа...
І треба криль від миру серця болі,
З сміхом ярким в ньому носить ножа,
Бо сміх отой їй дасть хоч копійчину,
Хоч крихотку злиденного добра,
Яке злекшить її слабу дитину...
І страдниця акторка-мати гра:
Любов іще напружує їй сили,
А мука все ж і ті перемага...
Бридкі пісні геть залу роз'ятрили –
І захватом реве й буя жага...
Шалений крик... Всі потребують "біса" –
І потурай, виходь хоч на заріз:
Який їм жаль, що знемага актриса,
Що серце їй пройма отрута сліз?..
Аж ось таки зомліла і упала, –
Не витримав наруги звиклий хист.
На мить одну занишкла смутно зала,
А через мить у ній розлігся свист!..